USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Petra Průchy a soudců Mgr. Jany Brothánkové a JUDr. Tomáše Langáška v právní věci žalobce: **V. K.**, zastoupen Mgr. Ing. Jakubem Backou, advokátem se sídlem Šlejnická 1547/13, Praha, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 31. 3. 2017, č. j. OAM-25/LE-LE05-LE22-2017, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 28. 6. 2017, č. j. 60 Az 18/2017 – 106,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Ustanovenému zástupci žalobce Mgr. Ing. Jakubu Backovi, se sídlem Šlejnická 1547/13, Praha, **se přiznává** odměna za zastupování ve výši 8 228 Kč, která mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

[1] Žalobce, státní příslušník Ukrajiny, přicestoval do České republiky v roce 2014 a poté pracoval jako řidič. Dne 10. 2. 2017 byl zajištěn za účelem správního vyhoštění. Žalobce podal dne 14. 2. 2017 žádost o mezinárodní ochranu, a to z důvodu obav z povolání k výkonu vojenské služby a nasazení do války. Podle jeho vyjádření mu přišel dopis, že by měl vstoupit do armády a to nechtěl, tak přijel do České republiky. Žalobce pochází z města Kljačanovo v Zakarpatské oblasti.

[2] Rozhodnutím žalovaného ze dne 31. 3. 2017, č. j. OAM-25/LE-LE05-LE22-2017 (dále „napadené rozhodnutí“) bylo rozhodnuto o žádosti žalobce tak, že se mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále „zákon o azylu“), neuděluje.

[3] Krajský soud v Plzni (dále „krajský soud“) rozsudkem ze dne 28. 6. 2017, č. j. 60 Az 18/2017 – 106, (dále „napadený rozsudek“), zamítl žalobu proti napadenému rozhodnutí. Krajský soud v odůvodnění uvedl, že žalobce v průběhu správního řízení v žádné jeho fázi netvrdil, že mu ve vlasti hrozí odnětí svobody, toto uvedl až v žalobě. Mezi stranami není sporné, že za nenastoupení na vojnu hrozí uložení trestu odnětí svobody. To však jen v případě, že si dotyčný převezme povolávací rozkaz. Žalovaný usoudil, že u žalobce možný trestní postih nehrozí, neboť žalobce si povolávací rozkaz nepřevzal a ukrajinský prezident na základě výnosu z 26. 9. 2016 již nepočítá s účastí neprofesionálních branců v boji na východní Ukrajině. Krajský soud se ztotožnil se žalovaným, že žalobci

nehrozí nepřiměřené či diskriminační uložení trestu odnětí svobody. Žalovanému proto nelze klást k tíži, že se nezabýval podmínkami v ukrajinských věznicích.

[4] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) podal proti napadenému rozsudku **kasační stížnost** z důvodu, který podřadil pod § 103 odst. 1 písm. b) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Stěžovatel má za to, že kasační stížnost je přijatelná, neboť napadeným rozsudkem došlo k pochybení, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele. Podle stěžovatele žalovaný nevyhodnotil nebezpečí vážné újmy s ohledem na podmínky v ukrajinských věznicích dosahujících úrovně nelidského zacházení a mučení, a krajský soud toto nereflektoval.

[5] Žalovaný byl informován o tom, že stěžovatel odmítá nastoupit vojenskou službu a s vědomím toho, že za nenastoupení hrozí trest odnětí svobody, se zcela opomněl vypořádat se skutečností, že stěžovatel je ohrožen odnětím svobody. V případě nuceného návratu na Ukrajinu by bylo možné předpokládat, že po setrvání odmítnutí nastoupit do armády bude stěžovatel vystaven věznění v ukrajinských věznicích, což si vyžaduje samostatnou úvahu, kterou žalovaný opomněl.

[6] Stěžovatel požádal o mezinárodní ochranu v zařízení pro zajištění cizinců, cílem zajištění bylo realizovat správní vyhoštění na Ukrajinu. Realizace by byla zakončena předáním stěžovatele do rukou ukrajinské policie, lze tedy důvodně předpokládat, že doručení povolávacího rozkazu by bylo realizováno při předání. Názor, že stěžovateli dosud povolávací rozkaz nebyl doručen do vlastních rukou, je proto nepřípadný a jeho doručení by bylo pouze otázkou času a stěžovatel by se takovému doručení nemohl nijak bránit. Je proto nepřípustný postup žalovaného a soudu, který se uvedenými následky nezabývá. Následně stěžovatel rekapituluje judikaturu Evropského soudu pro lidská práva k podmínkám zbavení osobní svobody a zprávy Evropského výboru pro zabránění mučení a nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestání ve spojení se zacházením s vězni v ukrajinských věznicích. Žalovaný se obavou z porušení čl. 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod nezabýval a krajský soud tuto vadu nenapravil. Z výše uvedených důvodů stěžovatel navrhuje napadený rozsudek zrušit a věc vrátit soudu k dalšímu řízení.

[7] Žalovaný ve **vyjádření** ke kasační stížnosti uvedl, že trvá na tom, že se všemi důvody sdělenými stěžovatelem v průběhu správního řízení dostatečně zabýval a odkázal na své vyjádření k žalobě. V kasační stížnosti nelze vysledovat přesah vlastních zájmů. Žalovaný se námitkou podmínek v ukrajinských věznicích nemohl zabývat, neboť ji stěžovatel v řízení nevznesl. V případě, že by ji stěžovatel uplatnil, byla by s ohledem na situaci v zemi původu nedůvodná. Žalovaný navrhuje kasační stížnost zamítnout pro nedůvodnost, pokud ji soud neodmítne pro nepřijatelnost.

[8] Nejvyšší správní soud shledal, že kasační stížnost je podána včas a je proti napadenému rozsudku přípustná, zabýval se proto otázkou, zda kasační stížnost podstatně přesahuje svým významem vlastní zájmy stěžovatele ve smyslu § 104a s. ř. s. Pokud by tomu tak nebylo, musela by být kasační stížnost odmítnuta jako nepřijatelná. K tomu, kdy je kasační stížnost ve věcech mezinárodní ochrany přijatelná, existuje početná a ustálená judikatura Nejvyššího správního soudu (viz zejm. usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, č. 933/2006 Sb. NSS, všechna zde citovaná judikatura dostupná na www.nssoud.cz). Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost je **nepřijatelná**.

[9] Nejvyšší správní soud se otázkou obav z nastoupení do armády a otázkou hrozby trestního stíhání za odmítnutí nástupu vojenské služby ve své judikatuře zabýval již opakovaně (viz rozsudky ze dne 29. 3. 2004, č. j. 5 Azs 4/2004 – 49, ze dne 17. 12. 2015, č. j. 5 Azs 158/2015 – 24, ze dne 26. 2. 2016, č. j. 5 Azs 168/2015 – 36). Krajský soud ve shodě s žalovaným dospěl k závěru, že stěžovateli trestní stíhání nehrozí, neboť stěžovatel si povolávací rozkaz nepřevzal, a s účastí neprofesionálních branců v boji na východě Ukrajiny se již nepočítá. Dále vyložil, že stěžovatel k hrozbě trestu odnětí svobody a podmínkám v ukrajinských věznicích sám nic neuvedl, a proto v postupu žalovaného neshledal pochybení.

[10] Nejvyšší správní soud v posouzení krajského soudu neshledal nic, co by mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele. Krajský soud postupoval v souladu s ustálenou judikaturou, podle které žalovaný posuzuje žádost o udělení mezinárodní ochrany na základě skutečností, které žadatel uvede, či které ve správním řízení jinak vyjdou najevo (usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 1. 2011, č. j. 5 Azs 6/2010 - 107, publikované pod č. 2289/2011 Sb. NSS; srov. též usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 8. 2017, č. j. 3 Azs 69/2017 - 36 a usnesení ze dne 15. 10. 2015, č. j. 9 Azs 211/2015 – 23, o nepřijatelnosti kasačních stížností, kdy námitka stavu ukrajinských věznic byla vznesena až v žalobě).

[11] Námitkou, že stěžovatel by se v případě nuceného návratu nemohl vyhnout převzetí povolávacího rozkazu, se Nejvyšší správní soud zabýval ve vztahu k totožné argumentaci v usnesení ze dne 12. 7. 2017, č. j. 6 Azs 118/2017 - 38, v němž uvedl: „*jedná se jen o jeho hypotetické úvahy, které nutně předpokládají existenci několika dalších skutečností, které v daném případě dosud nenastaly a nastat ani nemusí. Stěžovateli by musel být nejdříve doručen povolávací rozkaz (ani v případě nuceného návratu a předání ukrajinským státním orgánům nemusí s jistotou dojít k předání povolávacího rozkazu), dále by stěžovatel musel výkon služby odmítnout a nevyužít ani možností alternativní služby (k tomu srov. např. usnesení zdejšího soudu ze dne 11. 8. 2016, č. j. 2 Azs 135/2016 - 34), a zároveň by mu musel být skutečně uložen trest odnětí svobody, který by mu v takovém případě hrozil*.“ S ohledem na uvedené dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že jeho ustálená judikatura poskytuje dostatečnou odpověď na námitky obsažené v kasační stížnosti a krajský soud se v napadeném rozsudku od této judikatury neodchyluje. Samotný nesouhlas se závěry krajského soudu není způsobilý založit přijatelnost kasační stížnosti.

[12] Nejvyšší správní soud tedy konstatuje, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, shledal ji proto ve smyslu § 104a s. ř. s. nepřijatelnou a odmítl ji.

[13] O náhradě nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud v souladu s § 60 odst. 3 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s., podle něhož nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

[14] Stěžovateli byl usnesením krajského soudu ze dne 21. 4. 2017. č. j. 60 Az 18/2017 - 13, ustanoven advokát Mgr. Ing. Jakub Backa, jehož odměnu a hotové výdaje podle § 35 odst. 8 s. ř. s. hradí stát. Ustanovenému zástupci náleží v souladu s § 7, § 9 odst. 4, a § 11 písm. c) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), odměna za dva úkony právní služby učiněné v řízení o kasační stížnosti, tj. další poradu s klientem přesahující jednu hodinu (zástupce doložil právní konzultaci se stěžovatelem ze dne 28. 8. 2017), a písemné podání soudu, v celkové

výši 6 200 Kč, a dále náhrada hotových výdajů ve výši paušální částky 600 Kč za dva úkony právní služby podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu. Zástupce stěžovatele do soudního spisu krajského soudu doložil, že je plátcem daně z přidané hodnoty, na náhradě na dani z přidané hodnoty mu přísluší částka 1 428 Kč. Náhrada nákladů za řízení o kasační stížnosti tedy činí celkem 8 228 Kč a bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 24. ledna 2018

JUDr. Petr Průcha
předseda senátu